

Temps Ordinari - Vintè diumenge

[Pr 9, 1-6](#)

[Ef 5, 15-20](#)

[Jn 6, 51-58](#)

1- En aquesta època d'estiu, els incendis dels boscos solen ser de trista actualitat. És dolorós veure com, en poques hores, queda destruïda tanta riquesa que és patrimoni de tots, perquè la vegetació és absolutament necessària per a l'equilibri ecològic.

Val la pena que, com a persones responsables i com a creients, ens preguntem si els nostres hàbits i els que inculquem als fills en relació a l'ús del foc i el fumar, poden suposar algun risc. Cal ser previnguts perquè ens hi juguem molt. Però avui no volia ser pessimista, sinó parlar d'un fet relacionat amb els incendis, però que porta esperança. Dic això perquè, passejant per les nostres muntanyes, tots podem comprovar com torna a renèixer la vida en els boscos que fa un temps s'havien cremat. El color verd, el signe de la vida, es va imposant sobre el negre, signe de mort. Quina força té la vida! La mort mai no té la darrera paraula: la vida sempre acaba guanyant.

2- També passa això amb la vida humana. Nosaltres, per llei biològica, anem envellint. Però van naixent infants plens de vida jove. La vida humana segueix endavant: la vida no s'acaba.

I cal dir que nosaltres, els éssers humans, som privilegiats. És cadascun de nosaltres que seguirà vivint. No és solament la raça humana que roman: és cada persona que, un cop ha nascut, ja no deixarà mai més d'existir.

És molt gran això! Potser hi pensem poc...

Hauríem de ser més conscients que Déu no solament ens ha donat la vida corporal, sinó que ens estima tant, que ens fa participar també de la seva pròpia Vida. Nosaltres –no ho oblidem- som fills de Déu i participem de la seva Vida. De la Vida d'un Déu que és Amor i que viu per sempre.

Li sabem agrair? Per què m'ha donat la vida a mi i no a un altre dels infinits éssers possibles que no vindran mai a l'existència? Per què m'ha preferit a mi? Què hi ha vist en mi?

3- Però, com sabem, tota vida per mantenir-se i desenvolupar-se necessita ser alimentada. I l'aliment de la vida de l'esperit ens arriba, sobretot a través de l'eucaristia.

Jesús ens ha dit a l'evangeli: "Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna".

Tot l'evangeli de St Joan està centrat en aquest missatge: Jesús va venir per donar-nos Vida. No només per ensenyar-nos veritats sobre Déu. No només per donar-nos normes sobre el nostre comportament.

Ell ha vingut per donar-nos molt més que tot això: ha vingut per donar-nos Vida. I no qualsevol vida, sinó la Vida eterna de Déu. "Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre".

Això és el que venim a buscar cada diumenge a l'eucaristia: omplir-nos de la Vida de Déu, connectar amb Jesús, el Cep a través del qual ens arriba la saba vivificant que ens transforma i ens fa capaços de viure, ja ara, com a persones "ressuscitades".

4- Una persona ressuscitada és aquella que sap valorar el que té: la vida, el sol, el mar, la muntanya, l'amor de parella, els fills, la fe ... En dona gràcies a Déu i en gaudeix a fons.

És aquella que, malgrat les dificultats, viu sempre amb l'alegria al cor i el somriure als llavis fent amable la convivència i el rostre de Déu.

Una persona ressuscitada, és aquella que és sensible a les necessitats dels altres i que sap estimar i compartir, perquè sap que és, de veritat, els braços, els ulls i el cor de Jesús enmig dels homes.

És aquella que, sentint-se "sarment", torna a començar cada dia sense tenir mai moral de derrota, convençuda que dintre seu circula la saba vivificant de Jesús, capaç de fer germinar nova vida després de cada "hivern" de l'esperit.

5- Viure així, com a ressuscitats, no és cap utopia: és la salvació que ens ha vingut a portar Jesús i que s'actualitza a cada eucaristia quan la rebem amb fe: "Qui menja la meua carn i beu la meua sang, està en mi i jo en ell". Ens ho creiem això? Doncs, perquè no vivim com un nou Jesús, com persones "ressuscitades"?

Reflexionem-hi

Nota: Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del P. Lluís Armengol i Bernils (Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre "El pa de la Paraula nº 4. Diumenges i festius. Cicle B." Editorial Claret, 2005